

Bratři a sestry,

vždycky, když si čtu tento příběh, tak mě na něm fascinuje to Petrovo odhodlání a odvaha. **„Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!“** Sám toho nejsem schopen, ale vím, že Ty, když řekneš, tak to půjde. Tomu Petr už věří. A Pán tedy řekne: **„Pojď!“** Ačkoliv je moře rozbouřené, Petr s pohledem upřeným na Ježíše beze strachu vykročí z lodi do divokých vln a jde s důvěrou k Němu. Ovšem ve chvíli, kdy se Petr přestane zaměřovat na Ježíše, ale začne vidět, **jak velký je vítr, přepadne ho strach a začne tonout.** A v této chvíli se pro mne Petr stává tím, který to nezvládl. Který přestal důvěřovat Pánu. Ten, který je ustrašený. Najednou pro mne není ten odhodlaný hrdina. Ale ten, který si vlastně sám naběhl. Vždyť On sám si o to Ježíši řekl. Petr chtěl překročit hranice nemožného, ale najednou rozumem zjistil, že to nejde. Ten, který chtěl něco dokázat, ale teď se topí. Dobře mu tak, bych si řekl. ***Pýcha předchází pád.***

Když jsem jako chvíli obrácený člověk, ještě hodně nadšený, poprvé četl tento příběh, tak jsem si řekl, že nechápu, jak ten Petr mohl přestat Ježíši důvěřovat. *To já bych to zvládl*, jsem si tehdy říkal. Nespádl bych do hlubin, došel bych až k Ježíši. Dnes vím, že bych to v žádném případě nezvládl. A víte proč? Protože bych to radši ani nezkoušel!

Nicméně přesto, bratři a sestry, ten příběh, je o každém z nás. Tedy i o tobě a o mě. Jak jsme Petru podobní! Když jsme uvěřili v Pána Ježíše, byli jsme odhodláni bořit satanovy pevnosti, byli jsme horliví v modlitbách. Nevím, jak vy, ale já jsem byl téměř každý den na modlitební, na biblické hodině, na skupince, na mládeži. Vymetl jsem po pracovní době kde co, jen abych hltał Boží slovo a abych horlivě také sloužil. A pak? Pak přišli jiné povinnosti, starosti, problémy. A najednou jsem si ani neuvědomil, že můj upřený pohled na Ježíše, byl najednou zaměřen na ty těžkosti. ***Strach a obavy byly silnější a já se v tom začal topit!*** Poznáváš se v tom také? Kolikrát v životě jsi byl odhodlán a nadšen do nových věcí? A nakolik si vytrval např. v nějaké službě ve sboru, nebo jak dlouho jsi vytrval na modlitbách za konkrétní lidi? A kolikrát ti došel dech? Kolikrát jsi měl tzv. krizi víry? Kolikrát jsi musel volat tak jako Petr: ***„Pane Ježíši, zachraň mne!“***?

A kde se nacházíš teď? V jaké fázi života víry? Pokusme si skrze tento příběh na moři pravdivě odpovědět. Každý sám sobě: **Hned po nasycení pěti tisíců přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy.** Učedníci zažili s Pánem Ježíšem něco velmi úchvatného. Rozmnožil chleba a ryby a nasýtil tím veliké množství lidí. Nicméně pak řekne učedníkům, aby vstoupili na loď a jeli na protější břeh. **Vstoupit na loď**, to je první výzva Pána Ježíše každému z nás. Loď obrazně znázorňuje církev. Být na jedné lodi to je obraz společenství. Společně se podílet na veslování proti větru a vlnám tohoto rozbouřeného světa. Táhnout za jeden provaz, veslovat, modlit se, scházet se, sloužit, vyznávat Ježíše Krista, chválit ho, uctívat, zvěstovat... **Vstoupit na loď**, to není jen nějaké papírové členství v církvi, vstoupit na loď znamená se na této plavbě skutečně podílet. Odpověz sám sobě. Podílíš se? Modlíš se? Modlíš se i s ostatními? Povzbuzuješ druhé? Podepíráš slabé? Anebo se naopak jen vezeš? Anebo jsi dokonce radši zůstal na břehu? Víš, že Pán je Bohem zázraků, zakusil jsi jeho moc, ale zároveň, i když Pán tě volá, vidíš, že vlny jsou veliké, blíží se noc, tak radši zůstaneš v pohodlí na břehu? Každý si sám odpověz, zda jsi zůstal na břehu, či jsi vstoupil do lodi. Anebo už naopak vystoupil? Ať už veslují ti druzí, já už se navesloval dost? Každý si odpověz sám, nakolik vesluješ, nebo nakolik stojíš opodál.

A pak jsou i takoví, kteří si řeknou, že Pán v té a té církvi nejedná, že tam není jeho moc, tak radši zůstanu na tom břehu, anebo vystoupím. Z toho příběhu ovšem, bratři a sestry, se dozvídáme, že Pán Ježíš poslal učedníky napřed. V té chvíli tam s nimi skutečně nebyl a oni věděli, že přeplavit se přes noc na druhou stranu nebude žádný med. Přesto však poslechli.

Jsi tím, který také poslechl? Jsi tím, který je ochoten čelit novým výzvám navzdory tomu, že vítr vane proti tobě? Pokud ano, pak máš jistě zkušenost, že Pán tě neopustil. Ale naopak. Když Pán vidí tvé úsilí, pak se k tobě přiznává. Někdy se zdá, že Pán nejde s námi, ale jde nám naproti. Tak jako v tom příběhu. **K ránu šel k nim, kráčeje po moři.** Někdy je potřeba jít nebo veslovat dopředu, ne se jen nechat nést. Ale něco učinit.

Nicméně **když ho učedníci uviděli kráčet po moři, vyděsili se, že je to přízrak, a křičeli strachem.** Pán Ježíš k nám někdy přichází nepozorovaně, jindy skrze něco nového, něco, co jsme ještě neviděli. Nemusí to být nutně přízrak na moři, nějaké zjevení, ale Pán Ježíš může přicházet v nových lidech do sboru. V lidech, kteří mají třeba jiné důrazy, jsou v něčem jiní. Vzpomínám si na Odry, kde jsme se léta modlili za probuzení a když pak uvěřilo větší množství mladých lidí, tak někteří měli strach, že se to zvrtně. Jindy k nám Pán přichází skrze nějaké slovo třeba i nevěřícího člověka, ale my to vůbec nepostřehneme. A to je škoda. Kolikrát nebereme vážně ani Boží slovo, které nám říká **vzchopte se, nebojte se, důvěřujte mi!**

Petr na lodi na stejná slova žádá neobvyklý důkaz. „**Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!**“ Trochu mi tohle slovo připomíná příběh soudce Gedeona. Ten chtěl vědět, zda ho do bitvy volá Hospodin. A tak položil přes noc ovčí rouno. 2x. Jednou aby všude byla rosa a rouno zůstalo suché a další noc zase opačně. Také si potřebuješ ve svých rozhodováních položit rouno? Anebo se Boha vůbec neptáš a děláš dle svého uvážení? Je lépe se nechat vést Duchem svatým. Naučit se být na něj citlivý. On je ten, který nahradí veškerá rouna. On dává pokoj na cestu, kterou nás chce vést, avšak neklid přichází do srdce tehdy, když je to cesta, kterou jít nemáme.

Nicméně Petr prožíval odhodlání a důvěru. A tak na Ježíšovo slovo „**Pojd'!**“, směle vykročil. **Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi.** V životě, bratři a sestry, jsou před námi různé životní etapy, různé okolnosti. Teď, na počátku nového školního roku, jdou někteří do nových škol. Do nového prostředí. Anebo po škole poprvé do zaměstnání. Jiný bude třeba brzo vstupovat do manželství, pro druhého naopak nastalo těžké období samoty, někdo může mít před těžkým lékařským zákrokem, další se může bát pro svou nemoc nejhoršího. Je mnoho situací, které pro každého z nás mohou být takovým vykročením do rozbouřených vod. Pokud něco neznámého na tebe doléhá, pak si vzpomeň na Petra. Budeš-li se dívat na ty okolnosti, na těžkosti, překážky, necháš-li na sebe dolehnout strach a pochybnosti, pak se v tom budeš utápět. Proto je lépe zaměřit svůj pohled na Pána Ježíše. Důvěřuj Jemu, Jeho slovu. Jen s Ním totiž můžeme zdolat i to, co se zdá nemožné.

Nicméně, bratři a sestry, někdy mám pocit, že v tom rozbouřeném moři se plácáme stále znovu. Když voláme k Pánu, **On nás vezme za ruku a táhne**, tak jako toho Petra. Mnohdy jsme podobni nejen Petrovi, ale i těm Galatským, kterým Pavel říká: **Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe?** Petr v určité chvíli přestal spoléhat na Pána, pochyboval o jeho moci a když zjistil, že sám to nezvládne, začal se topit. Petr dobře začal. I Galatští dobře začali. Ovšem ty konce byly zoufalé. A jak je to u tebe? Vezeš se ještě stále na klidných vlnách Ducha svatého, anebo se zmítáš ve vlnách neklidných? Vesluješ proti větru, anebo se vezeš v síle Ducha svatého? Bojím se, bojím, bratři a sestry, že z Ducha svatého moc nežijeme. Že spíše spoléháme sami na sebe, na svůj rozum, své zkušenosti, anebo jsme se nechali pohltit něčím jiným, než je Pán Ježíš Kristus. Je-li tomu tak, pak se nedivme, že to nějak vázne a dře. Avšak, je tu naděje. Petr k Pánu volal. Pán má moc tě vzít za ruku, jen volej, natáhni tu svou ruku a důvěřuj Mu. Pak se nechej vést Duchem svatým s pohledem upřeným na Ježíše. Jsem přesvědčený o tom, bratři a sestry, že pokud se naučíme Pánu důvěřovat, pokud se naučíme žít z moci Ducha svatého, náš život se bude proměňovat. A to ta nová výzva pro každého z nás. Nech se vést Duchem Božím. On ti dá sílu a moc. Amen.

Píseň 200

Modlitba píseň 473

Slovo poslání: Židům 12, 1-4

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiža zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 623